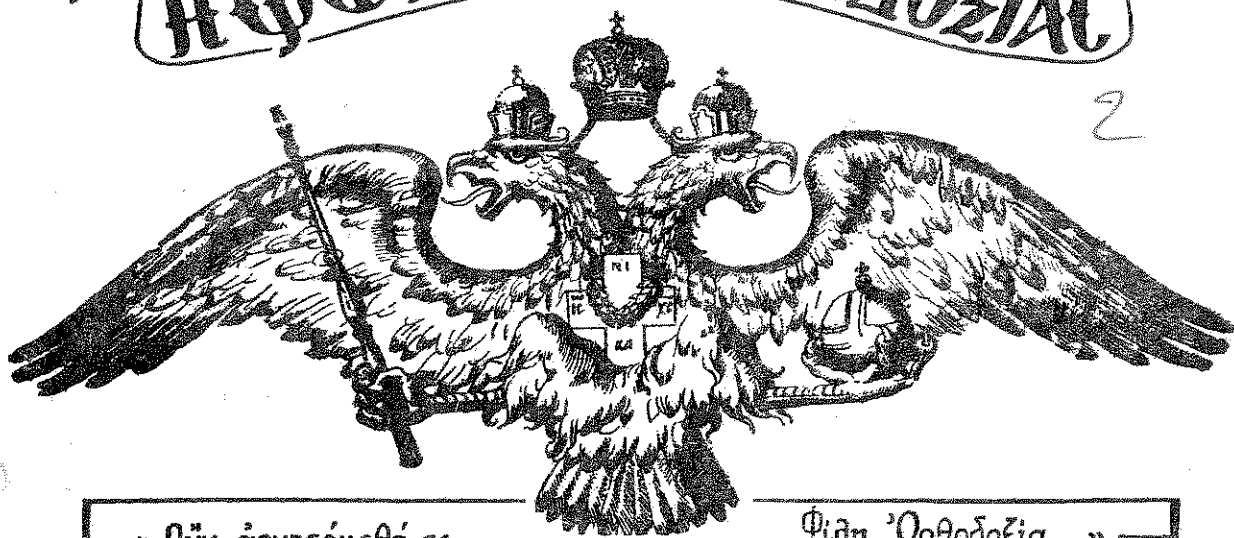

ΗΦΩΝΗ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φ62. 616—

Τιμή Φύλλου Δρζ. 1

Ἔτος ΚΣ'.

Τηλ. 628.280

15 Ἀπριλίου 1971 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Μήνυμα

**Πρὸς τὸν ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας**

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια» ἐπὶ τῇ ζωηφόρῳ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Χαιρετίζομεν ὅθεν πάντας ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, μετὸν ἐπινίκιον χαιρετισμόν: ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν, τὴν Κλητὴν καὶ Ἀγίαν.

Πόρρωθεν ὁ Προφήτης, τὴν ἀνεκλάλητον ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν χαρὰν προμηνύων, θεηγορεῖ: «Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· εὐφραίνου καὶ κατατέρπου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, θύγατερ Ἱερουσαλήμ... Βασιλεὺς Ἰσραὴλ Κύριος ἐν μέσῳ σου.. (Σοφ. Γ' 14) καὶ ὁ Ἡσαΐας: «Φωτίζου, φωτίζου Ἱερουσαλήμ. Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου,

καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ τέκνα σου... (Ε' 1)

Συνηγμένα τὰ τέκνα τοῦ Κυρίου εἰς «ἓν» ἐορτάζομεν τὴν μεγίστην τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐορτήν, «ἀγαλλιώμενοι χαρᾷ ἀνεκκλήτῳ καὶ δεδοξασμένῳ» («Α' Πέτρ. α' 8)

Ἀνακαινιζόμεθα σήμερον πάντες, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ συνανιστάμεθα Αὐτῷ. «Ἀνακεκαλυμμένῳ δὲ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτρίζόμενοι μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν» (Β' Κορινθ. γ' 18)

Λαμβάνομεν τὴν ἐξ ὕψους Δύναμιν, διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὸν σκληρὸν κατὰ τῶν «ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ» ἱερὸν ἀγῶνα.

Διότι πολλοὶ τῆς σήμερον, ἔχοντες τὴν ἐπίπλαστον τῆς Εὐσεβείας μὀρφωσιν,

μη γνωρίζοντες δὲ τὴν δύναμιν αὐτῆς, «ἀποσποῦν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν, λαλοῦντες διεστραμμένα.. (Πραξ. Κ' 30)

Ἡ κατὰ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπιβουλή τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων εἶναι μεγίστη· τὸ δὲ χεῖριστον, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν Ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποδεικνύονται ἐκ τῶν πραγμάτων ὡς προδίδοντες τὴν ὀρθοδοξίαν.

Οἱ δὲ ἡμέτεροι, ἐνῶ πρὸς τοὺς Παπικούς καὶ Προτεστάντας σκορπίζουν μεδιάματα καὶ φιλοφρονήσεις, διαπραγματεύονται τὴν μετ' αὐτῶν ἔνωση, ὅπως ἀντιθέτως πρὸς ἡμᾶς τοὺς ὁμοδόξους αὐτῶν φαίνονται ἀνηλεεῖς καὶ ἀνοικτίρμονες, ζητοῦντες ἐπὶ πῖνακι τὰς κεφαλὰς ἡμῶν.

Ποῦ λοιπὸν εἶναι ἡ εἰς ὅλους τοὺς ἡχους ἀδομένη «ἀγάπη»; Ἀγάπη εἰς τοὺς «ἐχθροὺς τοῦ Σταυροῦ» καὶ μῖσος ἀσπονδῶν πρὸς τοὺς ὁμοδόξους; Ἐνώσις μετὰ τῶν ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἀναθεματισθέντων, καὶ ἀποσκίρτησις ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας; Ποῦ καὶ πότε ἠκούσθησαν τοιαῦτα κηρύγματα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ;

Ποῦ καὶ πότε διεπράχθησαν τοιαῦτα κατὰ τὴν μακρὰν ἐπὶ τῆς γῆς σταδιοδρο-

μίαν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οἷα διαπράττονται σήμερον; Ἐν ἀπὸ τὰ δύο πρέπει νὰ εἶναι ἀληθές. Ἡ οἱ σημερινοὶ Οἰκουμενισταὶ εἶναι κήρυκες τῆς Ἀληθείας, ὅποτε πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος Ἀγιοὶ ἐπλανήθησαν καὶ μετ' αὐτῶν ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εὗρίσκετο μέχρι τοῦδε ἐν τῷ ψεύδει ἢ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κατευθυνομένη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν» ὑπὸ τοῦ Παρακλητοῦ, εὗρίσκεται ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τῷ Φωτί, οἱ δὲ σημερινοὶ Οἰκουμενισταὶ ἐν ἑσκεμμένῃ παραποιήσει τῆς Ἀληθείας, ὡς προβατόσχημοι λύκοι.

Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία τοῦ ζώντος Θεοῦ εἶναι «στῦλος καὶ ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας» πάντων τῶν κηρυγμάτων αὐτῆς βεβαιωθέντων δι' ἀπειρῶν θαυμάτων.

Ἄς κρατήσωμεν λοιπὸν τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν καὶ πάσας τὰς γραπτάς καὶ ἀγράφους παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας, μέχρις αἵματος πρὸς τὴν πλάνην ἀνταγωνιζόμενοι, φέροντες τὰ παρόντα γενναίως χαίροντες τοῖς ἐλπιζομένοις μετὰ τὴν βεβαιότητά της τελικῆς Νίκης

**Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Αὐξέντιος**

Ε Ο Ρ Τ Ω Ν Ε Ο Ρ Τ Η

Ἑορτῶν ἑορτῇ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων!.. Ἐδόθη κενὸς ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐγέμισεν ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως! Ἐνίκησε τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας Ἐξείνος, ποῦ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ εἴμεθα ἀνώτεροι τοῦ κακοῦ!..

Οἱ κίνδυνοι δὲν Τὸν εἶχαν κάμει ποτὲ νὰ ὑποχωρήσῃ· τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς δὲν Τὸν ἔκαμαν ποτὲ νὰ καυχήσῃ ἢ κολασεῖται τοῦ κόσμου δὲν ἠμύνησε νὰ ὑποτάξῃ τὴν ἀρετὴν Του τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποθαρρύνῃ εἰς τὸ ἔργον Του!.. Ἐπέρασσε τὴν ζωὴ Του μέσα εἰς μίαν ἀτέραντον ἀγάπην καὶ καλωσύνην, ποῦ ἐπλημύριζε μέσα Του καὶ ἐγένετο γόρῳ Του καὶ ἀνεκούριζε καθένα, ποῦ Τὸν ἐπλησίαζε μὲ εὐλογοῦναι καὶ μὲ πόνον διὰ τὴν σωτηρίαν. Καὶ μὲ ὅλην τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀταραξίαν τῆς θεότητος Του ψυχῆς ὑπέμεινε τὸ αἰδικὸν μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον Τὸν ὑπέβαλεν ἡ μοχθηρία τῶν ἀμετανοήτων ἐκμεταλλευντῶν παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου!..

Καὶ κατέβει μέχρι τοῦ Ἄδου, ὡς ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν θνητῶν, ὥστερα ἀπὸ ἓνα θάνατον, εἰς τὸν ὁποῖον κατεδύαζαν μόνον τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας! Ποῖος; Ὁ Τίος τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων!.. Ἀλλ' ὅσον σκληρότερος ἦτο ὁ ἀγὼν, ὅσον μεγαλύτερα ἡ θυσία, τόσον καὶ ἡ νίκη Του ὑπῆρξε λαμπρότερη! Καὶ τὴν νίκην αὐτὴν ὁ Χριστὸς τὴν ἐκέρδισε διὰ λογαριασμὸν ὁλοκληροῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποῖαν καὶ ἀντεπροσώπευσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ Του. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἔχει πλέον καμμίαν πραγματικὴν ἐξουσίαν ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἄδης δὲν κατέχει πλέον κανένα νεκρὸν ὁρσιτικῶς! «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται», εἶπεν ὁ Χριστός. Καὶ εἶναι ἀπὸ τότε ἀπλὴ γέφυρα, πλέον ὁ θάνατος, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πιστεύοντες μεταβαίνουν πρὸς τὴν παλαιὰν Πατρίδα, πρὸς τὴν ἀληθινὴν Μακαριότητα, πρὸς τὸ αἰώνιον Φῶς, πλησίον τῆς μοναδικῆς Ἀληθείας.

«Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ», φάλλει

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἀλ. Καλόμοιρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄν ὄντως τότε ὁ κ. Καλόμοιρος δὲν ἐθεώρει, ὡς γράφει σήμερον, «τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιο δικό του Ἀρχιεπίσκοπον», πῶς ἦτο δυνατόν νὰ «ΚΑΤΑΣΚΑΝΔΑΛΙΖΗΤΑΙ» ἐκ τῆς α' ἢ β' φράσεως τούτου; Τί ἐνδιαφέρουσιν ἡμᾶς τὰ ὅσα λέγουσιν οἱ ἕξ-νοι Ἐπίσκοποι, οἱ Ἐπίσκοποι εἰς οὗς ἡμεῖς δὲν ὑπα-κείμεθα οὔτε ἀμέσως οὔτε ἐμμέσως; Ὁ σκανδαλισμός ἡ-μῶν εἶναι φυσικὸς μόνον ἂν προέλθῃ ἐκ τῶν ἡμετέρων Ἐπισκόπων. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σκανδαλισθῇ τις ἐξ Ἐπισκόπων ξένων καὶ μάλιστα νὰ γράφῃ πρὸς αὐτοὺς διαμαρτυρούμενος διὰ τὸν σκανδαλισμὸν καὶ «νοουθε-τῶν» αὐτοὺς καὶ οἰονεὶ ἀνακαλῶν αὐτοὺς εἰς τὴν τά-ξιν; Ταῦτα μόνον περὶ τῶν ἡμετέρων Ἐπισκόπων εἶ-ναι νοητά.

Συνοψίζω: α) Εἶχον πληροφηθῇ τότε (ἔστω καὶ ἐσφαλμένως) ὅτι ὁ κ. Καλόμοιρος ἦτο ἤδη Πα-λαισημερολογίτης. β) Ὁ κ. Καλόμοιρος ἐν τῇ ἐπιστο-λῇ αὐτοῦ ρητῶς ἐδήλωε ὅτι «ἐκκλησιάζεται ἀπὸ μα-κροῦ εἰς παλαισημερολογιτικὰς ἐκκλησίας». γ) Πα-ρεπονεῖτο διὰ βαρὺν σκανδαλισμὸν, προελθόντα ἐκ τι-νων δηλώσεων τῆς ἡγεσίας τῶν Παλαισημερολογι-τῶν. δ) Δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ἐπιστολῆς «ἐνουθετεῖ» αὐ-στηρότατα, ἀλλὰ καὶ ἱκετευτικώτατα καὶ στοργικώ-τατα καὶ μετ' ἀγωνίας τὴν ἡγεσίαν τῶν Παλαισημε-ρολογιτῶν, καὶ ἀνεκάλει αὐτὴν εἰς τὴν τάξιν. Πῶς λοιπὸν, κατόπιν τούτων, νὰ ἔχω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ κ. Καλόμοιρος ἦτο ἤδη Παλαιση-

μερολογίτης καὶ ἐβλεπε τοὺς Ἐπισκόπους τῶν Πα-λαισημερολογιτῶν ὡς ἰδίους αὐτοῦ Ἐπισκόπους, ἔ-στω καὶ ἂν εἶχεν ἐντόνους διαφωνίας πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀκολουθουμένην ἐν τῇ α' ἢ β' σημείῳ γραμ-μῇ;

Διὰ πάντων τούτων δὲν ἐπιδιώκω νὰ διαφεύσω τὸν κ. Καλόμοιρον καὶ νὰ εἶπω ὅτι ἦτο ἀπὸ τότε Πα-λαισημερολογίτης, καίτοι οὗτος δηλοῖ ὅτι δὲν ἦτο. Ὅχι! Ἀποδέχομαι ὡς ἀπολύτως ἀληθῆ τὴν δῆλωσιν αὐτοῦ. Ἀναφέρω ὅμως τὰ ἀνωτέρω, ἵνα δείξω ὅτι ἦτο πολὺ εὐλογον καὶ πολὺ βάσιμον νὰ θεωρηθῇ ὁ κ. Καλόμοιρος ἀπὸ τότε ὡς Παλαισημερολογίτης.

β. Ἐπιτίθεται ἀκόμη κατ' ἐμοῦ ὁ κ. Καλόμοιρος καὶ δι' ἄλλον λόγον. Ἴδού τί γράφει: «Καὶ ἂν ἀκόμη τὴν ἐποχὴν ποὺ ἔγραφα τὴν ἐπιστολὴν ἤμουν Παλαιση-μερολογίτης καὶ ὁ Μακαριώτατος Αὐξέντιος ἦταν Ἀρχιεπίσκοπός μου, ἔπρεπε, γιὰ νὰ εὐσταθήσῃ ἡ κα-τηγορία ὅτι ἔχω διαφορετικὴ πίστι ἀπὸ τὸν Ἐπίσκο-πό μου, νὰ περιμένῃ νὰ μάθῃ ποιὰ ἦταν ἡ ἀπάντη-σις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, δεδο-μένου ὅτι ἐκφράζω σ' αὐτὴν σαφέστατα ἀμφιβολία «ἐάν πράγματι εἶπε τέτοια πράγματα». Οὐσιαστικῶς ἡ ἐπιστολὴ μου δὲν ἦτο ἄλλα παρὰ μία ἀγωνιώδης ἐ-ρώτησις πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Γνωρίζει τὴν ἀπάν-τησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὁ π. Ἐπιφάνιος; Ἐφ' ὅσον δὲν τὴν γνωρίζει, πῶς ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπάρχει δια-φορὰ ἀπόψεων καὶ μάλιστα διαφορὰ Πίστεως;»

Ἄλλ' αὐτὸ δι' ἐμὲ ἦτο δεδομένον! Ἐφ' ὅσον ὁ κ. Καλόμοιρος ἐκυκλοφόρησεν ἀντίγραφα τῆς διαλη-φθείσης ἐπιστολῆς αὐτοῦ (ὀλίγα ἢ πολλὰ ἀδιάφορον), ἦτο αὐταπόδεικτον ὅτι αἱ διαμαρτυρίαι καὶ ἐπιτιμή-σεις αὐτοῦ ἦσαν δίκαιαι. Θὰ ἦτο τραγικὸν διὰ τὸ ἦ-θος καὶ τὴν κρίσιν τοῦ κ. Καλόμοιρου νὰ σκεφθῶ ὅτι οὗτος ἔσπευσε νὰ διανείμῃ εἰς οἰουσδήποτε τρίτους ἀντίγραφα τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ (καὶ μάλιστα ἄνευ τῆς ἐνδείξεως τοῦ «ἀπορρήτου»), πρὶν ἢ λάβῃ τὴν «ἀ-πολογία» τοῦ διὰ τῆς ἐπιστολῆς δεινῶς κατηγορου-μένου. Ἡ κοινοποίησις ἀντιγράφων (ἔστω καὶ ἐνὸς προϋπέθετεν ὅτι ὁ «κατηγορούμενος» ἡ ἐσιώπησεν ἢ ἀπεδέχθη τὰς κατ' αὐτοῦ διατυπωθείσας κατηγορίας. Ἐμὲ λοιπὸν μέμφεται ὁ κ. Καλόμοιρος; Ἐγὼ πταίω, ἂν αὐτὸς διένειμεν ἀντίγραφα τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὶν ἢ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ περιεχόμενον ταύτης εὐρίσκε-το ἐν ἀληθείᾳ;

6. Ὁ κ. Καλόμοιρος γράφει, ὅτι δὲν ὑπάρχει δια-φορὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Ἐπισκόπων αὐτοῦ εἰς τὸ θέμα «πῶς πρέπει νὰ βλέπουμε καὶ νὰ χαρακτηρίζου-με τοὺς Νεοσημερολογίτας». Καὶ συνεχίζει: «Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρχε πραγματικὰ διαφωνία στὸ θέμα αὐ-

τὰς ἡμέρας αὐτὰς μὲ ἰδιαίτεραν ἀγαλλίασιν ἡ Ἐκ-κλησία μας. Καὶ ὅλοι, ὅσοι εὐλικρινῶς πιστεύουν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, αἰσθάν-ονται, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ φοβηθοῦν ἐμπρὸς εἰς κα-νένα ἐμπόδιον. Διότι ἰδική των εἶναι ἡ νίκη καὶ ἡ ἐ-ξουσία, τὴν ὁποίαν ἐκέρδιεν ὁ ἀναστὰς Ἰησοῦς.

Ἄν σὺ, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν αἰσθάνεσαι, τυχόν, τὴν δύναμιν αὐτὴν ἀκόμη, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐνισχύσῃς περισσότερο τὴν πίστιν σου, νὰ καθαρίσῃς περισσότερο τὴν καρδίαν σου, νὰ ὑψώ-σῃς περισσότερο τὸν νοῦν σου. Ποτὲ ὅμως δὲν πρέπει οὔτε νὰ ἀποθαρρυνθῇς, οὔτε νὰ ὀλισθοχωρήσῃς. Διό-τι μόνον οἱ μέχρι τέλους ἀγωνιζόμενοι ἀγαδεικνύον-ται νικηταί, ἐκεῖνοι ποὺ δὲν φοβοῦνται ποτὲ τὸν ἀ-γῶνα.

τό μεταξύ ἐμοῦ καὶ τῶν Ἐπισκόπων μου δὲν θὰ μποροῦσε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς διαφορὰ Πίστεως. Ἄλλο διαφωνία ὡς πρὸς τὸ πῶς θὰ χαρακτηρισθῇ μία ὁμάς Χριστιανῶν ἡ ὁποία ἐσφαλῇ, πῶς θὰ ζυγισθῇ καὶ πῶς θὰ ἐκτιμηθῇ τὸ σφάλμα της, πῶς θὰ ἀντιμετωπισθῇ πρακτικῶς, καὶ ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα ἡ διαφορετικὴ ὁμολογία Πίστεως».

Καὶ ὅμως, κ. Καλόμοιρε, κατὰ βάθος καὶ αὐτὴ ἡ διαφωνία συνιστᾷ διαφορὰν Πίστεως! Ὅταν ὁ α' πιστεῦν ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἡμερολογίου ἐστέρησε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χάριτος, ὁ δὲ β' ἀρνήσῃται διαρρήδην τοῦτο, ἐστὼ καὶ ἂν χαρακτηρίξῃ ὡς βαρὺ σφάλμα τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἔχουσιν οὗτοι ταυτότητα Πίστεως; Ὅχι! Ὁ α' θεωρεῖ ὉΣ ΔΟΓΜΑ ΠΙΣΤΕΩΣ τὴν περὶ τὰς ἐορτὰς ἀρμονίαν καὶ δι' αὐτὸ βλέπει ὡς αἰρετικὸς καὶ ἐκπίπτοντας τῆς Χάριτος τοὺς παραβιάζοντας τὴν ἀρμονίαν αὐτήν, ἐνῷ ὁ β' δὲν πιστεύει ὅτι ἡ περὶ τὰς ἐορτὰς ἀρμονία εἶναι Δόγμα Πίστεως καὶ δι' αὐτὸ στηλιτεύει μὲν τὴν διασάλευσιν ταύτης, οὐδαμῶς ὅμως ἀποδέχεται τὴν γνώμην ὅτι ἡ τοιαύτη διασάλευσις εἶναι δυνατόν νὰ ἐκδιώξῃ τὴν θείαν Χάριν καὶ νὰ καταστήσῃ ἄκυρα τὰ Μυστήρια. Ἀντιθέτως, θεωρεῖ τὴν γνώμην αὐτὴν ὡς «ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ». (Λόγια τοῦ κ. Καλομοίρου ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡγεσίαν τῶν Παλαισημερολογιτῶν). Πῶς λοιπὸν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔχομεν ταυτότητα Πίστεως; Ἄλλωστε καὶ ὁ Πατριάρχης δὲν εἶπεν ὅτι τὸ Ἀλάθητον καὶ τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα εἶναι θείαι ἀλήθειαι. Ὅχι! Ἀπλῶς εἶπεν ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι μικρά καὶ ἀσήμαντα, εἶναι τοπικὰ ἔθιμα, εἶναι ἀνθρώπινα παραδόσεις, κατ' οὐδὲν δὲ καθιστῶσιν αἰρετικούς καὶ ἐκπτώτους τῆς θείας Χάριτος τοὺς πιστεύοντας ταῦτα. «Ἡμεῖς δὲν τὰ θέλομεν», εἶπεν. «Ἄν τὰ θέλουσιν οἱ Ἀντικοί, ἄς τὰ κρατήσουν». Εἶναι ἄραγε δυνατόν νὰ εἰπωμεν ὅτι, ἀφοῦ ὁ Πατριάρχης δὲν ὁμολογῇ ὡς ἀληθείας τῆς Πίστεως τὸ Πρωτεῖον καὶ τὸ Ἀλάθητον, ἀλλ' ἀπλῶς θεωρῇ ταῦτα ὡς τοπικὰ ἔθιμα καὶ μάλιστα ἀπαράδεκτα διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, εἶναι δυνατόν, λέγω, νὰ εἰπωμεν ὅτι καὶ ὁ Πατριάρχης καὶ ἡμεῖς, οἱ θεωροῦντες ταῦτα ὡς αἱρέσεις, ἔχομεν ταυτότητα Πίστεως; Πολλοὶ γε καὶ δεῖ!

7. Ἐφ' ὅσον ὁ κ. Καλόμοιρος λέγει, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ὅτι, ὅτε ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ (ἐν ἔτει 1967), δὲν ἦτο Παλαισημερολογίτης καὶ «δὲν θεωροῦσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀδελφόντιο δικό του Ἀρχιεπίσκοπον», πῶς ἐτόλμα νὰ «ἐκκλησιάζεται» σὲ Παλαισημερολογιτικὰς ἐκκλησίας, ἥδη ἀπὸ τοῦ 1965, ὡς ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ ρητῶς ὁμολογεῖ; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, ὃν ἀνεγνώριζε τότε ὡς ἴδιον αὐτοῦ Ἀρχιεπίσκοπον ὁ κ. Καλόμοιρος, ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ μετὰ τῶν Παλαισημερολογιτῶν Ἱερῶν. εἰς ὧν τὰς ἐκκλησίας μετέβαινεν ὁ κ. Καλόμοιρος. Πῶς λοιπὸν οὗτος ἐκοινωνεῖ μετ' ἀκοινωνήτων; Τί λέγουσι περὶ τούτου οἱ ἱεροὶ Κανόνες;... Ἐπρεπε, ἵνα εἶνε συνεπὴς πρὸς ἑαυτὸν ὁ κ. Καλόμοιρος, ἢ νὰ ἀποκηρύξῃ καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον ἢ νὰ ἀναγνώριξῃ μόνον

τοὺς ἔχοντας μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν Ἱερεῖς. Αὐτὸς ὅμως καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον ἀνεγνώριζε καὶ τοὺς μὴ ἔχοντας μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν Ἱερεῖς ἀπεδέχετο!!! Καὶ ὅμως ὁ κ. Καλόμοιρος, ὁ τόσο ρευστὴν ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν ἔχων, κατέστη αὐτοχειροῦντος διδάσκαλος καὶ καθοδηγητὴς καὶ ἐλεγκτὴς καὶ ρυθμιστὴς τῶν πάντων!

8. Ὁ κ. Καλόμοιρος διαστρέφει δεινῶς τὰ πράγματα δι' ὅσων γράφει περὶ Πίστεως καὶ πειθαρχίας. Ἐγὼ οὐδέποτε καὶ οὐδαμῶς ὑπεστήριξα, οὐδ' ἀφήνῃ ποτε νὰ ὑπονοηθῇ, ὅτι ἡ Πίστις εἶνε «κάτι τὸ δευτερεύον», ἢ δὲ πειθαρχία πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν ἔχει «τὴν πρώτην θέσιν». Τοιαῦτα συμπεράσματα μόνον ἄνθρωποι ὡς ὁ κ. Καλόμοιρος εἶνε δυνατόν νὰ συναγάγῳσιν ἐκ τῶν καμένων μου. Ἡ γνωστὴ «ἐπιστολιμαία διατριβή» μου μετὰ χρυσταλλίνης διαυγείας καθόριζε τὰς ἐν προκειμένῳ θέσεις μου: Ὅτι ὁ Πατριάρχης ἔχει εἰσελθεῖ εἰς ἔδαφος αἱρέσεως δὲν τίθεται ὑπὸ ἀμφισβήτησιν. Οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι ὅμως τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶνε προδότες τῆς Πίστεως καὶ δι' αὐτὸ σιωπῶσιν, ἢ ἀνέχονται «ἄχρι καιροῦ», οικονομίᾳ χρώμενοι; Ἄν ἡ συνείδησίς σου, ἔγραφα πρὸς τὸν παραλήπτην τῆς ἐπιστολῆς μου, σὲ πείθῃ ὅτι πάντες οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶνε προδότες, τότε πλέον ἡ ὁδὸς εἶνε ἀνοικτή. Φύγε ἐξ αὐτοῦ, εὗρε ἕνα οἰονδήποτε Ἐπίσκοπον πράγματι Ὁρθόδοxon καὶ ὑποτάχθητι εἰς αὐτόν. Ἄν ὅμως ἡ συνείδησίς σου πείθῃ σε ὅτι πᾶν ἄλλο ἢ προδότης εἶνε ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τότε μὴ διαχωρήσῃς ἀπ' αὐτῶν τὰς ὁδοὺς σου. Δεῖξον καὶ σὺ μετ' αὐτῶν ἀνοχὴν καὶ ἐφάρμοσον οικονομίαν. Ἀλλ' ἂν πάλιν ἡ συνείδησίς σου πιστεῦν μὲν ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι ἡμῶν εἶνε Ὁρθόδοξοι, ἀδυνατῇ ὅμως νὰ ἐπιδείξῃ πρὸς τὸν Πατριάρχην οικονομικὴν ἀνοχὴν καὶ θέλει νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα ὑπερ παρέχει ὁ ΙΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, τότε ἡ πορεία σου διαγράφεται σαφῶς. Παύων τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου, θὰ ἀποφύγῃς νὰ μνημονεύσῃς ἐτέρου καὶ θὰ ἀναμμένης ἐν ἡμερίᾳ συνειδήσεως τὴν κρίσιν Συνόδου. Αὐταὶ ὀπῆρξαν αἱ θέσεις τῆς «ἐπιστολιμαίας διατριβῆς» μου.

9. Προχωρῶν ἐτι περαιτέρω ὁ κ. Καλόμοιρος, διαστρέφων δὲ καὶ παρερμηνεύων οἰκτρῶς θέσεις τινὰς τῆς «ἐπιστολιμαίας διατριβῆς» μου, μὲ ἐμφανίζει ὡς «διδάσκαλον συγκρητισμοῦ»!!! Τί νὰ εἰπῶ; Ὁ Θεὸς ἄς ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας τοῦ κ. Καλομοίρου, διότι, ὡς φαίνεται, ὁ ἄνθρωπος δὲν νοεῖ μήτε ἀ λέγει μήτε περὶ τίνων διαβεβαίεται...

10. Τέλος ὁ κ. Καλόμοιρος καταλογίζει εἰς ἐμὲ «πάθος», «πραγματικὴν μανίαν», «δημαγωγίαν», «τακτικὴν πεζοδρομίαν», «μέσα ἀνῆθικα», «ψεῦδος», «συνοφαντίαν», ἔλλειψιν «ἠθικῆς τάξεως» καὶ «φόβου Θεοῦ» καὶ «ἐντροπῆς τῶν ἀνθρώπων», «θεληματικὴν τύφλῃσιν» καὶ ἄλλα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. (Ταῦτα πάντα μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ δημοσίευσί μου αὐτοῦ).

Εἰς ποίου τὰ κείμενα ὑπάρχει ὄντως πάθος καὶ μανία καὶ διαστροφή καὶ κακοπιστία καὶ συκοφαντία

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

Μετά τὸν θάνατον τοῦ Ἀρείου ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, περὶ τῆς δῆθεν Ὀρθοδόξου πίστεώς του, ἠθέλησαν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὸν Εὐσέβιον φίλοι του νὰ τὸν εἰσαγάγουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, χρησιμοποιώντας τὴν συνήθη βίαν των.

«Ἄλλ' ὁ τῆς Κων(σταντινουπόλεως) Ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος ἀντέλεγεν, ἰσχυρίζομενος, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ὁ τῆς αἵρεσεως εὐρετής· καὶ τότε οἱ περὶ τὸν Εὐσέβιον ἠπειλήσαν εἰπόντες: "Ὅπως παρὰ τὴν γνώμην σου ἐπετόχουμεν, ὥστε νὰ κληθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ὁ Ἀρείος, οὕτως αὖθις, καὶ ἂν δὲν εἶναι μὲ τὴν συγκατάθεσίν σου, θὰ παρυστῇ εἰς τὴν σύναξιν μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ... Ἦτο δὲ Σάββατον, ὅτε ταῦτα ἔλεγον οἱ περὶ τὸν Εὐσέβιον. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος, ἀκούσας ταῦτα καὶ λυπηθεὶς μεγάλως, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐκτείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Θεὸν ἀποδύροτο, καὶ ῥήμας ἑαυτὸν χαμαί, κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἤρχετο. Ἦτο δὲ τότε παρὼν καὶ ὁ Μακάριος

καὶ ἀπρέπεια ἄμετρος καὶ ὑβριολόγιον ἄφθονον, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κρίνω ἐγὼ. Δὲν ἐπιθυμῶ καὶ νὰ κρίνωσι φίλοι μου. Ἀναθέτω μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης τὴν κρίσιν εἰς φίλους καὶ ὁμόφρονας τοῦ κ. Καλομοίρου! Καὶ συγκεκριμένως: Ἐν τῇ Παλαισημερολογικῇ κόσμῳ τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει ἀριθμὸς τις Θεολόγων. Ζητῶ λοιπὸν παρὰ τοῦ κ. Καλομοίρου ὅπως θέσῃ ἐνώπιον πάντων αὐτῶν πρὸς κρίσιν τόσον τὰ ἑαυτοῦ ὅσον καὶ ἡμέτερα δημοσιεύματα καὶ προκαλέσῃ παρ' αὐτῶν ἐνυπόγραφον καὶ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς δήλωσιν, ἣν καὶ νὰ δημοσιεύσῃ ἐν τῇ παρόντι Περιδικῇ. Ἄν οἱ εἰρημένιοι Θεολόγοι δηλώσωσιν ὅτι, ἐξετάσαντες ἀμφοτέρων ἡμῶν τὰ δημοσιεύματα, ἐν συγκρίσει καὶ συσχετισμῷ πρὸς ἄλληλα, ἔκριναν — ὁμοφώνως ἢ κατὰ πλειονοψηφίαν — ὅτι τὰ κείμενα τοῦ κ. Καλομοίρου ὑπερπεροῦσιν εἰς ἀγάπην, εἰς εὐπρέπειαν, εἰς μετριοπάθειαν, εἰς ἔλλειψιν ὀξύτητος καὶ βιαιότητος, ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς ἡπιωτέραν καὶ εὐγενεστέραν καὶ νηφαλιωτέραν μεταχείρισιν τοῦ ἀντιπάλου, ἐνθ' ὅτε ἡμέτερα ὑπολείπονται, τότε ἐγὼ, ἀποδεχόμενος ἄνευ ἐτέρου τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν φίλων καὶ ὁμοφρόνων τοῦ κ. Καλομοίρου, θὰ καταδικάσω ἑμαυτὸν: α) Εἰς δημοσίᾳ αἴτησιν συγγνώμης παρὰ τοῦ κ. Καλομοίρου διὰ τὸ κατ' αὐτοῦ «πάθος» μου, καὶ β) Εἰς πρόστιμον πέντε χιλιάδων δράχμων (παρὰ τὴν πτωχείαν μου) ὑπὲρ τοῦ «Φιλοπτώχου Ταμείου» τῶν Παλαισημερολογικῶν. Ἀναμένω λοιπόν!

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
Ἐπιφάνιος Ι. Θεοδωρόπουλος
Ἀρχιμανδρίτης
Μακεδονίας 24, ἐν Ἀθήναις.)

(ὁ πιστὸς ἱερεὺς τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου) συμπροσενχόμενος μετ' αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἤκουε τῆς φωνῆς αὐτοῦ. Παρεκάλει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τὰ δύο ταῦτα, λέγων τὰ ἑξῆς: Ἐάν ὁ Ἀρείος αὖθις ἐρχεται εἰς τὴν σύναξιν τῶν πιστῶν, πάρε μοι τὴν ζωὴν μου καὶ ἀπόλυσον ἐμὲ τὸν δοῦλον σου καὶ μὴ συναπολέσῃς εὐσεβῇ μετὰ ἀσεβοῦς. Ἐάν δὲ φείδῃσαι αὐτῆς, ἔκκλησίᾳς σου, γνωρίζω δὲ ὅτι φείδῃσαι αὐτῆς, ἐπιδε ἐπὶ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους λέγουσιν οἱ περὶ τὸν Εὐσέβιον, καὶ μὴ δώσῃς εἰς ἀφανισμόν καὶ θνείδος τὴν κληρονομίαν σου. Καὶ σέσωκε τὸν Ἀρείον, ἵνα μὴ, εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, φανῇ, ὅτι καὶ ἡ αἵρεσις συνεισέρχεται μετ' αὐτοῦ, καὶ λοιπὸν ἡ ἀσέβεια ὡς εὐσέβεια νομισθῇ.

(Σημειώσεις Φωνῆς Ὀρθοδ.: Ἴδου πῶς ἀπέφυγον τὴν μετὰ τῶν αἵρετικῶν συμπροσενχήν· οἱ Θεοφόροι Πατέρες, προτιμῶντες τὸν θάνατον μᾶλλον, ἢ τὴν μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίαν. Μάθημα διὰ τοὺς σημερινούς ποιμένας τῆς «ἀγάτης», τοὺς Οἰκουμενιστάς). Ταῦτα προσευχθεὶς ὁ Ἐπίσκοπος ἀπῆλθε σκεπτικῶς καὶ περίφροντις. Καὶ ἐσημειώθη τότε κατὰ τὸ θαυμαστὸν καὶ παρόδοξον Διότι ὅταν οἱ περὶ τὸν Εὐσέβιον ἔκαμαν τὰς ἀπειλὰς ὁ μὲν Ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος προσυγχήθη, ὁ δὲ Ἀρείος ἐθάρρει εἰς τοὺς περὶ τὸν Εὐσέβιον. Καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐφλυάρει πολλὰ, ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἀποχωρητήριόν τι, ὡς δι' ἀνάγκην τῆς γαστροῦς. Καὶ ἐξαίφνης, σύμφωνα μὲ τὸ γεγραμμένον «τοῦ ἁγίου γενόμενος ἐλάτρεσε μέσα» (ὡς ὁ Ἰούδας), καὶ εὐθὺς πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἐξεπύρηνσεν. Οὕτω δὲ ἐστερήθη καὶ τῶν δύο, τόσον τῆς ἐκκλησιαστικῆς Κοινωνίας, ὅσον καὶ τῆς ζωῆς.

Οὕτως, ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε τὸν ψεύδορμον. Ὅπως δὲ ὅλος ὁ κόσμος, οὕτω καὶ ὁ Ἀθανάσιος, εἰς τὸ σιμῶν αὐτὸ διεῖδε τὴν ἀπὸ Θεοῦ τιμωρίαν. Ἄλλ' ἢ εὐγενὴς καὶ ἀγία του καρδιά δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰρῇ εἰς τὸ κακὸν αὐτὸ τέλος τοῦ Ἀρείου, ὅστις τόσον τὸν ἐμίσησε, ἀφοσίμην χαρὰς. Ὁ Ἀρείος δὲν θὰ ἦτο ἐχθρὸς του, ἂν δὲν ἦτο ἐχθρὸς τοῦ Λόγου καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἴδου μὲ ποῖον τρόπον ἐκφράζεται ὁ Ἀθανάσιος διὰ τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ ἀσεβοῦς αἰρεσιάρχου: «Ἐλθὼς μὲν τοὺς ἀνθρώπους κοινὸν τοῦ βίου τέλος εἶναι ὁ θάνατος, καὶ δὲν πρέπει τινὲς νὰ ἐπεμβαίνωσιν ὑβριστικῶς κατὰ τοῦ ἀποθανόντος, ἔστιν καὶ ἂν εἶναι ἐχθρὸς τῶν ὁ τελευταῖος, διότι εἶναι ἄδηλον, μήπως ἕως ἐσπέρας καὶ αὐτοὺς ὁ θάνατος καταλάβῃ... Καὶ τὸ μὲν τέλος τοῦ Ἀρείου τοιοῦτον γέγονε· καὶ οἱ περὶ τὸν Εὐσέβιον μεγάλως ἀσχυθέντες, ἔθαψαν τὸν σινωμότην αὐτῶν. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος, χαρούσης τῆς Ἐκκλησίας, τὴν σύναξιν ἐπετέλεσε σὺν εὐσεβείᾳ καὶ Ὀρθοδοξίᾳ, πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς εὐχό-

μενος καὶ δοξάζων μεγάλως τὸν Θεόν, οὐχὶ διότι ἐπέχαιρε τῷ θανάτῳ μὴ γένοιτο! διότι εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀπέκειται ἅπασι ἀποθανεῖν, ἀλλὰ διότι τοῦτο, ὁ θάνατος τοῦ Ἀρείου, ἐδείχθη ὑπερβαῖνον τὰς κρίσεις καὶ ἀποφάσεις τῶν ἀνθρώπων. Διότι αὐτὸς ὁ Κύριος χρηματίσας δικαστὴς μεταξύ τῶν ἀπειλῶν τῶν ὁπαδῶν τοῦ Εὐσεβίου καὶ τῶν εὐχῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατέκρινε τὴν Ἀρειανὴν αἵρεσιν, ἀποδείξας αὐτὴν ἀνάξιον οὖσαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας».

Οὕτω, λοιπόν, ὁ Ἀθανάσιος ἔκρινε τὸν θάνατον τοῦ αἰρεσιάρχου, χωρὶς νὰ χαιρεκακήσῃ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἀρήσῃ τὴν ἐπὶ τοῦτον δικαίαν τοῦ Θεοῦ κρίσιν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἐπλήρη μεγάλως ἀπὸ τὸν αἰφνίδιον καὶ ἔλεεινόν θάνατον τοῦ Ἀρείου. Ὁ θάνατος οὗτος ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς αὐξήσεως τῆς δημοτικότητος τοῦ Ἀθανασίου, ὅστις ἐφαίνεται ἤδη προστατευόμενος ἀπὸ τὴν παντοδύναμον Δεξιάν τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐξηγέρθη σύσσωμος. Κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ, τὰ τέγμματα τῶν Μοναχῶν καὶ Παρθένων καὶ πάντες οἱ πιστοὶ ἐξήτουν διὰ τῶν προσευχῶν τὸν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα δι' αἰτήσεως τὸν Καλὸν Ποιμένα τῶν, ὁ ὁποῖος ὅλος ἀδίκως εἶχεν ἐξορισθῇ. Καὶ αὐτὸς ὁ γέρον ἤδη Μέγας Ἀντόνιος συνεκινήθη καὶ ἐγνωστοποίησε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τὰς διὰ τὸν Ἀθα-

νάσιον διαθέσεις καὶ ἀπόψεις του. Ἀλλ' ὁ Κων)νος παραπειθόμενος ἀπὸ τοὺς ἀμετανοήτους περὶ τὸν Εὐσεβιον Ἀρειανούς, ἀπήντησε μὲ αὐστηρότητα εἰς τὰς ἐπιλήψεις τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας, διότι τῷ παρέστησαν οὗτοι ὅλα τὰ ἀνωτέρω τὰ ὑπεκίνει ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ὁ Ἀθανάσιος.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἔγραψε καὶ εἰς τὸν Μέγαν Ἀντόνιον μίαν ἐπιστολὴν μὲ ὕψος ἡρεμον καὶ εἰρηγικόν, εἰς τὴν ὁποῖαν δυσχυρίζετο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Τύρῳ Συνόδου, ἣ ὁποῖα καθήρεσεν, ὥς γνωστόν, τὸν Ἀθανάσιον.

Ἐπέτρεψε μόνον εἰς τοὺς πιστοὺς νὰ ἐκδιώξουν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας τὸν Ἐπίσκοπον τῶν αἰρετικῶν Μελετιανόν, τοῦ ὁποῦ ἡ παρουσία εἰς τὴν πόλιν, ἀρ' ὅτου εἶπε κατεστάθη ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν εἰς αὐτὴν, διήγειρε ταραχάς.

Ὁ Ἀθανάσιος ἐπομένως ἔπρεπε νὰ περριμένη καλυτέρας ἡμέρας καὶ νὰ παρατείνῃ τὸν χρόνον τῆς ἐξορίας του.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος εἶχε φθάσει εἰς τὸ 64ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἦσαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἔτους 337 μ.Χ. Αἱ δυνάμεις τοῦ Αὐτοκράτορος ἐξησθένουν βαθμυδόν. Ἀπὸ μίαν δὲ προαίσθησιν, ἣ ὁποῖα δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀποδειχθῇ ἀπατηλὴ, ἐγγόησεν, ὅτι ὁ θάνατος ἦτο ἤδη πλησίον του.

Ἀγιορείτικοι ἀντίλαλοι

Καὶ πάλιν ὁ Βέβυλος εἰς "Ἄγιον" Ὅρος;

Εὐρίσκαμα εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου μου. Ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἀναμένο τὸν θάνατον, ὅπου μέλλω νὰ παραστῶ εἰς τὸν Οὐράνιον Κριτὴν. Ἀναμετρῶ τὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἔτη τοῦ βίου μου, ὅτινα παρήλθον καὶ προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ μήπως ἔδωκα τι νὸς κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν ποιμαντικῶν μου τῆς ἡγουμενείας καθιζόντων. Βαρὺ πολὺ τὸ νὰ ποιμαίνῃ τις ψυχὰς καὶ δὴ τὰς χαλεπὰς ταύτας ἡμέρας τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς περιφρονησεως τῶν Ἱερῶν παραδόσεων. Δὲν ἀρκούν ὅμως αὐτὰ καὶ αἱ παρεκτροπαὶ αὐταί, ἔχομεν καὶ σοβαρότερα ζητήματα. Ἐχομεν ἐμπροσθέν μας ζητήματα, ἀπὸ καθάπτονται τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, ἥτις δὲν δέχεται μῶμον ἢ ὑπὲρ. Καὶ ἡ πίστις κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον χωρὶς ἔργα νεκρὰ ἐστὶ, ἀλλὰ καὶ ἔργα χωρὶς πίστεως εἶναι ἀ-

νοφελῇ. Ταῦτα εἴσοι συνιφρασμένα προσεξαρχούσης τῆς πίστεως. Δυστυχῶς ὁ παγκράτιστος Διάβολος σήμερον διὰ νὰ παρασύρῃ καὶ πλανήσῃ εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς μὲ φαρισαϊκὴν ὑποκρισίαν τοὺς κάνει νὰ ἐποκοιλίονται, ὅτι ἔχουν ἀρετὴν καὶ καλὴσύνην καὶ ἀγάπην καὶ οἰκοῦν εἰς τὸν κοσμον τὸν ταλαίπωρον λαόν.

Τί καλὸς ὁ Δεσπότης, ὁ Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Παπᾶς τῆς ἐνορίας μας, μορφωμένος, καλοντυμένος, καλοστεγαζοποιημένος, εὐγενής, φιλαδελφικός, ἐλεημον. Ἀγνοεῖ ὅμως ὁ λαὸς τὸ κήρυγμά του, ἐνωσις μὲ τὸν ἐχθρόν τοῦ Θεοῦ, τὸν Πάπα. Τὰ δόγματα νὰ τὰ κλείσωμεν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον διὰ νὰ ἐκδώσωμεν τὸ κοινὸν νόμισμα τῆς ἀγάπης. Μὲ ὅλας τὰς θερησκείας νὰ ἐνωθῶμεν διὰ νὰ ἐπανδρώσωμεν τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν

Ἐκκλησίαν. Συμπορευόμεθα καὶ ἀκολουθοῦμεν τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Φαναρίου κραυγάζουν οἱ Προκαθήμενοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ὅσοι λοιπόν, προσέχουν μόνον εἰς τὴν Φαρισαϊκὴν ὑποκρισίαν πίπτουν εἰς τὸ βάραθρον.

Εἰς τὰς ἡμέρας αὐτὰς εὕρισκόμενος καὶ προσευχόμενος πρὸς Κύριον, ἵνα μὲ ἀξιῶσιν νὰ ἀποθάνω Ὁρθόδοξος, διαβάζοντας τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Πατριάρχου Βέγκου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μὲ τὰ στρατεύματα διὰ νὰ ἐπιβάλλουν τὴν βίαν, διὰ νὰ συγκατατεθοῦν μὲ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πάπα οἱ Ἀγιορεῖται καὶ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς δυσσεβεῖς Λατίνους, τρέμω καὶ δειλιῶ ἐνθιμούμενος τὸν τότε σεισμόν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐρημοπολίμου καὶ τοὺς τυμπαναίους τῆς Μεγίστης Λαύρας. Τί κρίμα καὶ αὐτοὶ οἱ Πατέρες νὰ ἔλθουν ἐκ νεότητος ἐδῶ εἰς τὸν Τόπον τῆς μετανοίας, νὰ ἀφήσουν γονεῖς, ἀδελφούς, συγγενεῖς, κτήματα καὶ ἐπιπροσφιλές εἶχον διὰ νὰ κερδίσουν τὴν οὐράνιον Βασιλείαν καὶ νὰ ἀπολέσουν τὴν Σωτηρίαν τῶν τῆν ἐσχάτην ὥραν. Ἀλλὰ καὶ πόσον μακάριοι εἶναι οἱ Ζωγραφεῖται, Βατοπαλιδνοὶ, Ἰθνηῖται καὶ καρεῶται Πατέρες, ὅπου ἤλεγξαν τὸν Πατριάρχην Βέγκον δριμύτητα. Δι' ὀλίγην βάσανον προσωρινὴν ἀγάλλονται αἰωνίως εἰς τὸν χορὸν τῶν Ὁσιομαρτύρων.

Ἡ ἱστορία, ἀδελφοί μου, ἐπαναλαμβάνεται καὶ νῦν. Χείριστος τοῦ Βέγκου τὰς ἡμέρας ταύτας ἦλθεν εἰς Ἁγίον Ὄρος, ὁ κοινωνήσας τοῖς αἰρετικοῖς, ὁ δόσας τὰ Ἀχραντα Μυστήρια εἰς τοὺς Κύνas, ὁ Καθηγούμενος ἀπὸ τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας Μητροπολίτης Λένινγκραντ κ.κ. Νικόδημος.

Ὡς γνωστόν, ἡ Κομμουνιστοκρατουμένη Ἐκκλησία τῆς Μόσχας ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως δίδει τὰ μυστήρια εἰς τοὺς αἰρετικούς δυσσεβεῖς Λατίνους ἀβαπτίστους. Τότε ἀμέσως ἔσπευσεν ὁ κ. Νικόδημος εἰς Ρώμην καὶ ἐλειτούργησεν παραδώσας ὡς ἄλλος Ἰούδας τὸν διδάσκαλον εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ, εἰς τοὺς βλασφήμους Λατίνους. Οὗτος δὲν ἠρέσθη ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ἱερὸν τοῦτον χώρον ὁ Ἱερόσυλος μὴ φοβούμενος τοὺς ἐπὶ Βέγκου μαρτυρήσαντας ὧν τὸ αἷμα βοᾷ πρὸς Κύριον καὶ ἐπισκεφθεὶς διαφόρους Μονὰς μετέβη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος, ὅπου μονάζουν Ρῶσοι Μοναχοὶ (Ἕλληνες ὑπέρκοι) καὶ συνελειτούργησεν μὲ τοὺς ἐκεῖ ἱερεῖς μεταδῶσας εἰς αὐτοὺς τὴν αἵρεσιν. Οἱ ἐκεῖ Ρῶσοι Μοναχοὶ, παρασυρθέντες ἀπὸ τὸν φιλετισμὸν, ἄνευ ἀδείας τῆς Ἱεραῆς Κοινότητος, προφανῶς, συνελειτούργησαν μὲ τὸν Νικόδημον. Ἀποφύμεν πῶς τοῦ ἐπέτρεψεν ἡ Ἱερά Κοινότης νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἐπειδὴ ἀγαπῶμεν τοὺς μέχρ' ἡμεῖς Ὁρθόδοξους Μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ λιποῦμεθα διὰ τὸ ὀλίγημά των, πρέπει νὰ ἀποστραφόμεν αὐτοὺς μήτε νὰ συμπροσευχόμεθα, πολλῶ δὲ μᾶλλον μήτε νὰ συλλειτουργῶμεν μὲ τοὺς κοινωνήσαντας μὲ τὸν αἰρετικόν. Ἐνθιμωθῶμεν, ἀδελφοί μου, τὸν ἅγιον Γέροντα τῆς Ἱεραῆς Μονῆς Ζωγράφου, ὅπου ἔλεγεν τοὺς χαριετισμοὺς τῆς Παναγίας

καὶ διέκοψεν τοῦτον ἡ Παντάνασσα λέγων «Χαῖρε καὶ σὺ γέροντα. Ἐρχονται οἱ ἐχθροὶ Ἐμοῦ καὶ τοῦ Υἱοῦ μου καὶ πῆγαινε, εἰδοποίησε τοὺς Πατέρας, οἱ μὲν δυνατοὶ νὰ μείνωσι διὰ νὰ μαρτυρήσων, οἱ δὲ ἀδύνατοι νὰ κραφθῶσιν». «Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος ἐκοινωνήσαν μὲ τὸν ἐχθρὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας, μὲ τὸν προδότην τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Ἱερά Κοινότης νὰ δεχθῇ αὐτούς, ἀφοῦ μετανοήσων καὶ ἐπιτιμηθῶν βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁμολογούντες, ὅτι δὲν θὰ ἔξανα ἐπικοινωνήσων μὲ τὸν Νικόδημον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. «Ὁδὴ χωρεῖ συγκατάθεσις περὶ τὴν πίστιν» κατὰ τὸν Ἁγίον Μάρκον Ἐφάσον τὸν Εὐγενικόν».

Πόσον ἤχουν τὰς ἡμέρας αὐτὰς οἱ λόγοι τοῦ Ἱλίου Μηνιάτη «Ἄχ καὶ νὰ ἦτο δυνατόν, νὰ στραφῇτε πάλιν εἰς τὸν κόσμον, Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, θεόπνευστα στήματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ χρηρῆτε πάλιν τὴν πίστιν εἰς τοὺς πιστοὺς, νὰ μαθητεύσετε πάλιν τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους. (Διδαχαὶ σελὶς 147). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Καθάπερ ἐν τοῖς βασιλικαῖς νομίμασιν, ὁ μικρὸν τοῦ χαρακτῆρος περιορίζας, ὅλον τὸ νόμισμα κίβδηλον εἰργάσατο, οὕτω καὶ ὁ τῆς ὑγιоῦς πίστεως καὶ τὸ βραχύτατον ἀνατρέψας τῷ παντὶ λυμάλνεται ἐπὶ τὰ χεῖρωνα προσὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς... καὶ οἱ τὸ Εὐαγγέλιον ἀνέτρεψαν οἱ καὶ μικρὸν τι καινοτομοῦντες. Μικρὸν τι ἐκαινοτόμησαν οἱ Λατῖνοι; Μικρὸν τι ἐκαινοτόμησεν ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος;

Καὶ ὁ Ἰούδας, Ἀπόστολος ἦτο, καὶ ὁμοῦ, ἐπρόδωκεν τὸν διδάσκαλον. Μὴ ἐκπληττόμεθα, ἂν ὁ Νικόδημος εἶναι Ἀρχιερεὺς. Ὁ δὲ Οὐρανοφάντωρ Βασιλεὺς λέγει «Φανερά ἐκπτώσις πίστεως καὶ υπερηφανείας ἢ τὸ ἀρᾶρεῖν τι τῶν γεγραμμένων ἢ τὸ ἐπεισάγειν τι τῶν μὴ γεγραμμένων». Ὁ δὲ Πατριάρχης Δοσθέης εἰς τὸν τόμον τῆς ἀγάπης λέγει, ὅτι «ὁ συμπροσευχόμενος μὲ τοὺς ἀφορισμένους Λατίνους εἶναι ἀρᾶρισμένος», πόσον μᾶλλον ὁ μεταδῶσας τὰ Ἀχραντα Μυστήρια.

Ἄς φυλαχθῶμεν ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς κοινωνοῦντας αὐτοῖς, ἐὰν θέλωμεν νὰ σώσωμεν τὴν ψυχὴν μας.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱεραῆς Κοινοβιακῆς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας

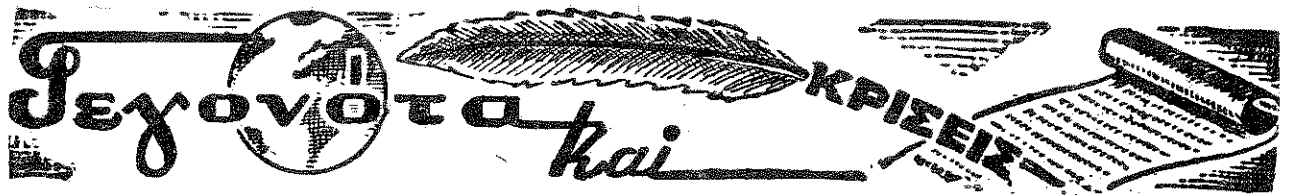
Ἀρχιμ. Χαράλαμπος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Περιοπαί

ἐκ τῆς διαλέξεως τοῦ κ. Δ. Α. Παπακωνσταντίνου ἐν τῷ
Δικηγορικῷ Συλλόγῳ Ἀθηνῶν, τῆς 5 - 2 - 70

Θέμα: Σύνταγμα, Νόμος, Κοινων, ὅρια Ἱερατικῆς ἐξουσίας.

Ἐπιγραμματικὸν ρητόν

«Μὴ πάντῃ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν. Ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐξεληλύθησαν εἰς τὸν κόσμον»

(Α' Ἰωάν. 8'1)

«Ἄν δὲν τηρηθῶν ἅπαντες οἱ Κανόνες ἀπὸ μίαν Ἐκκλησίαν αὐτοκέφαλον, αὐτομάτως αὕτῃ διασπᾶ τὴν ἐνότητά τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διαφοροποιεῖται εἰς τὰς διατάξεις καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὁργανώσεως καὶ Διοικήσεως, καὶ καθίσταται Σχισματικὴ, ὡς περὶ τὴν Διοίκησιν ἀντεισάγουσα». Τοῦτο εἶναι ἀνεπίτρεπτον καὶ, διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀπαράδεκτον (σελίς 46)

«Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἐνότης διδασκαλίας, δεισιτολογίας, Εὐαγγελίου καὶ κανόνων ἀμετατρέπτων. Ὅχι δὲν μοῦ ἀρέσει ἐκεῖνο· τὸ ἀφαιρῶ· θὰ μοῦ ἄρεσε καὶ τοῦτο, τὸ ὀθνεῖον ἢ ἄθλιον, τὸ προσθέτω. Ἄν τὸ Κράτος εὐθυγραμμίζεται πρὸς τὸ Χριστιανικὸν «δέον γενέσθαι», τότε ἡ συμπτύξεις καὶ ἡ συναπτοδμημία Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας εἶναι ἀνέφελος...» σελ. 26.

«Κατὰ τὸ νέον Σύνταγμα) «..Οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ προσβάλῃ τὰ ἐθνικά, καὶ κατὰ συνεκδοχὴν, καὶ τὰ ἱερὰ Σύμβολα τοῦ Ἑλληνοχριστιανισμοῦ.

Λόγου χάριν λέγεται ὅτι εἰς τινα τῶν βαθμῶν τῆς μνήσεως ἐνὸς τέκτονος (Μασώνου) καὶ κατὰ τὸ σχετικὸν περὶ τούτου «λατρευτικόν» τυπικόν, ὑποβάλλεται ὁ μυούμενος εἰς διαδικασίαν νὰ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἱερωπάτου, διὰ

τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, συμβόλου τοῦ Σταυροῦ, διότι ἄλλως δὲν προχωρεῖ, καὶ συνεπῶς δὲν τελειοῦται ἡ τελετὴ τῆς μνήσεως τοῦ τέκτονος... τὸ θέμα εἶναι ἐξόχως σοβαρὸν ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως καὶ προσέλαβεν ἐσχάτως τὰς φυσικὰς του, ἐναντὶ τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Συντάγματος, διαστάσεις, μετὰ πρόσφατον καὶ ἱστορικὴν πράγματι εἰς σημασίαν καὶ σπουδαιότητα ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 2060 τῆς 6 Δεκεμβρίου 1969 (Πρόεδρος Παν. Θεοδωρόπουλος...) δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνομολογήθη, 1) ὅτι ὁ τεκτονισμὸς ἢ μασωνισμὸς εἶναι θρησκεία. 2) ὅτι εἶναι θρησκεία μὴ γνωστὴ 3) ὅτι γνωστὴ θρησκεία διὰ τὸ σύνταγμα κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην εἶναι ἔννοια διφυῆς, ἥτοι ἀφ' ἐνὸς μὲν γνωστὴ, δηλαδὴ ὑπορκτὴ, καὶ ἡ ὁποία ὑπαρξὶς δέον νὰ εἶναι γνωστὴ εὐρέως, ἢ ἔστω εἰς πολλοὺς παρὰ τῷ λαῷ καὶ παρὰ ταῖς Κρατικαῖς ἀρχαῖς, ἀφ' ἑτέρου δὲ φανερά, ἥτοι φανερῶν κοινῶς γνωστῶν ἀρχῶν, συμβόλων καὶ πίστεως, ὅχι δὲ μυστηριωδῶν ἢ διφορούμενων ὄρων καὶ ἐκφράσεων.» (σελ. 1γ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περιπτώσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622.28

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριμπος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμᾶς 15.—

Ἑτησίᾳ » 30.—

Ἑξωτερικοῦ Ἑξάμηνος δολλάρια 2

Ἑτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1